

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιόν μετρούντες χρόνον
δραρούμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσια τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρους, Πατριδα, κτύπη και πελέκα.

Πέντε μγνός' Απριλι,
φιλιούντ' έχθροι και φιλοι.

Χίλια διακόσια πέντε και μ'ένενήντ' ακόμη,
τά σμπάρ' απαγορεύουν κι' έφέτος 'Αστυνόμοι.

**'Αναστάσεως ψαλτήροι
και μεγάλο πανηγύρι.**

Φ.— Πάλι σμπάρα 'στόν άέρα,
πάλι κρότσι και πυρά...
'Αναστάσεως ήμέρα,
'Αναστάσεως χαρά.

Π.— 'Αδελφέ μου Φασουλή,
έλα δώσε μου φιλι.
'Ηλθε πάλι Πασγαλιλά
και σημαίνουσε καμπάναις,
μάτς και μοτς παντού φιλιλά
κι' 'Αναστάσεως παιάνες.

Με τον ένα και τον άλλο
το Χριστός ανέστη φάλλω.
Μπαίνω μέσα σ' 'Εκκλησιαίς,
μ' άσπραϊς βλέπω φορεσιαίς
νέους διάκους και παπάδες,
κι' άσπραϊς καιόνται λαμπάδες.

Κόκκινα ταγά μου βράφω,
και καθένας αδελφός
μέσ' από τον 'Αγιο Τάφο
πέρνει τής ζωής το φώς,
πού ποτέ του δεν θά σβύση
και σ' 'Ανατολή και Δύσι.

Φώς ζωής βοξολογύ,
και μ' έλευθερο και σκλάβο

τήν λαμπάδα μου κι' εγώ
από τέτοιο φώς ανάθο.

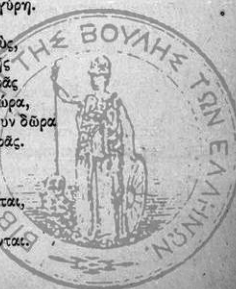
'Ας τσουγκρίσωμε ταγγά,
άνθησις ζωής σφριγγά,
πράσινοσ τής γής ο τάπησις.

Σε ζωής αναβρασμόν
δώσε μου τόν άσπασμόν
τής αληθινής άγάπης.

'Αδελφέ μου Φασουλή,
έλα δώσε μου φιλι,
κι' έν αυτή τή πανηγύρει
πανευφρόσυνοσ τραγούδα,
και ποτέ σου σάν τόν Γιούδα,
μη λατρεύη τόν άργύρη.

Μόσχοσ σήμερα πολθε,
και κανένας παραλής
και κανένας φουκαράσ
μη παινών εξέλιθη τώρα,
κι' άφθονα σκορπιζούν δώρα
άγγελιοι λευκής χαράσ.

Μεγάλοσ διαφνώνεσ
με φώς κατακλιζόνται,
και νέοσ Στρατώνεσ
με δάφναισ στολιζόνται.

Εδοί διαλεκτά
βοούν πάλληκάρια,
κι' ἀπλόουν σφακιά
εὐ δάφνης κλωνάρια.

Παιδιά δαφνηφόρα
γορτάστε τώρα,
νικάτε βαρβάρους.

Λομπρή ζηλεμένη,
κι' ὁ Ρήγας πηγαίνει
νὰ δῆ τοὺς κουμπάρους.

Περνᾷ Βασιλῆας
καὶ θάρρος σαλπίζει,
κι' ἀνθὸς Πασχαλιάς
τριγύρω σκορπίζει.

Χαρά,καθβαλάρη,
καὶ ἄθος καὶ πάρε...
ἔβιθα,κουμπάροι,
ἔβιθα,κουμπάρε.

Σὲ δάφνας τρυφάτε,
καὶ πῆτε καὶ φάτε,
μεγάλῃ γιορτῇ.

Κι' ἂν φεύγουν οἱ χρόνοι
τῆς δάφνης οἱ κλώνοι
δὲν εἶναι φαρταί.

Ἄνεστη Χριστὸς,
κι' ὁ κόσμος μυστὸς
μ' ἀνθὸν εὐωδιά.

Τιμὴ στεφανώτρα
ἄς φέρνῃ τὴν τούτρα
τριγύρω, παιδιά.

Β.

Φ. — Ἄνάστασις παρηγορεῖ
καὶ διώχνει κάθε τρέμο,
καὶ μὲ τοῦ Πάσχα τοῦ κερί
φωτίζω νέο δρόμο.

Τοὺς πάντας ἀξιώσωμεν ἐπαῖνου κι' ἐγκωμίου,
ἄγγελος ἀπεκόλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου.
Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνό; οὐκ ἔστι πλέον ὄδου,
πῶς ζωντανέψαμε κι' ἡμεῖς ὁλος ὁ κόσμος τῆδε.

Μέγα τὸ θαῦμα τοῦ καιροῦ,
ἀνεστ' ἡ κόρη τοῦ Σταυροῦ,
ἔπου βαθεῖα τὴν ἔτρωγε τῆς σήψεως σαρκί,
φθὸς συνέχει σήμερα τῶν σταυρωτῶν τὴν σπείραν,
καὶ νῦν ἐξέδυσαν αὐτὴν τὰ παλαιὰ τῆς ράκη
κι' ἐνέδυσαν περιλαμπρον βασιλικὴν πορφύραν.

Ἄνεστη κι' ἄληθην ἔθηκε τὰ πρῶτα τῆς,
ἀνεστὴ μὲ τὸ πῦρ τῶν ἀστραπῶν τῆς,
ἔδωσε πρὸς μαστίγωσιν τὰ νῦτα τῆς
καὶ πρὸς κολαφισμοὺς τὸ προσωπὸν τῆς.

Ἐκόσμησαν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν
μὲ στέφανον ἀκάνθινον ἀδέξως,
ἔδωκαν εἰς τὸ βρόμα τῆς χολῆν,
τὴν εἶψαν τῆς ἐπότισέ τὴν ἕξος.

Ἐφθόνθησαν παράνομοι τὸν νέον στολισμὸν τῆς
κι' ἔβαλον κληρον ἄτιμον εἰς τὸν ἱματισμὸν τῆς,
τὰ νέα τῆς ἱμάτια καὶ νῦν διαμερίζονται
κι' ἄγραπτα δικαίωματα λαῶν παραγνωρίζονται.

Ἀκόμῃ δὲν ἐλοῦφας τῶν σταυρωτῶν ἡ σπείρα,
πλὴν λευκοφόρος ἄγγελος κατέρχεται βρομαίως,
καὶ ὄθει εἶφος καὶ σταυρὸν ἴστην στιβαρὸν τῆς χειρᾶ
ἵνα συντρίβῃ σταυρωτὰς ὡς σκευὴ κεραμέως.

Βρὲ βλάμη βερέμη,
ποῦ λήρως λαλεῖς,
ἢ τράπεζα γέμει
κι' ὁ μὸσχος πολῶς.

Κελάδης, σπίνε,
χρυσὴ Πασχαλιά,
καὶ τρώγε καὶ πίνε
νὰ κάνης κοιλιά.

Τί πλοῦτη μὰς πνίγουν,
τί θάνατα νέα,
καὶ στόματ' ἀνοίγουν
πολλῶν κεχνηαία.

Σὲ φαγητὰ κι' ἐδέσματα
τρυφήστε, παρακαλῶ...
μηδεῖς θρηνηῖτω πταίσματα,
καὶ γὰρ ἐθῆγκαν σὲ καλό.

Μηδεῖς θρηνηῖτω συμφορὰν,
μηδὲ πανίαν ὀχληρὰν,
καὶ γὰρ ὁ μὸσχος περισσὸς νὰ φῆν καὶ τὰ κοράκια μας,
καὶ γὰρ ὑπόσχεται πολλὰ
ὁ πλοῦτος ποῦ κατρακυλᾷ
μέσ' ἀπὸ τὰ Ταμεία μας καὶ τὰ καλαμοβράκια μας.

Εἰ τις Πατρίδος πρόμαχος, καυμῆμεν Περικλέ το,
ἐκεῖνος πανηγύρως λαμπρὰς ἀπολαβέτω.
Μηδεῖς φοβείσθω θάνατον, κι' ἄς βάζῃ μὲς ἴσθον νοῦ του
πῶς οἱ πεσόντες πρόμαχοι μὰς ἔσωσαν ἐκ τούτου.

Πατρίδα, παραπλοῦτισος καὶ χάρις καὶ δίνε,
κι' ὅσα μὲ νίκαις πῆραμε παραπολλά μας εἶναι.

Λιμασμένοι Τζουλιάνοι στόμ' ἀνοίγουνε φρικτό
καί τήν' Ηπειρο σουβλίζουν σάν τῆς Πασχαλιᾶς σφακτό.

Ἐμεῖς ἐσυνειθείσαμε, βρὲ Περικλῆ κολλήγα,
νά ζοῦμε καί μὲ λίγα.
Φθάνει τὰ μέρη ποῦχαμε νὰ τὰ διατηρήσωμε
καί τᾶλλ' ἄς τὰ χαρίσωμε.

Κάνε μ' ἔλους μοιρασιά...
τί τὰ θέλεις τὰ νησιά;
τί τήν' Ἡπειρο ζητεῖς;
φθάνει ποῦσαι νικητής.

Σὰν πολλὰ δὲν εἶναι τάχα;
δός τα πιά καί χάρισέ τα
κι' ἔπως θέλεις μοιρασέ τα,
καί σὺ κράτησε μονάχα
ἓνα δάφνινο κλωνάρι,
ποῦ κανεῖς δὲν θὰ τὸ πάρῃ.

Ἄνάγκη σήμερα κι' ἐμεῖς
νὰ ποῦμε λίγ' ἄσπετα,
ἐρρέτωσαν ἐπιδρομεῖς
καί ξένων ἀπληστία,
καί τὼρ ἄς συμμαθῆζωμεν οἱ πάντες συμποσίου
πνευματικῶς πλοῦσιου.

Ἄμην ἄμην
κι' εἰρήν' ἤμιν.
Ἡμέραν ἐορτάζωμεν εἰρηνικῆς αἰθρίας
κι' ἀδελφικοῦ φιλήματος,
καί πάντες ἀπολαύωμεν τοῦ πλοῦτου τῆς ἀνδρείας,
τοῦ πλοῦτου τοῦ φρονήματος.

Ι'

Π. — Πατριδα, μὴν κοιμάσαι,
καί σὲ δικό σου χῶμα
στήνουν σφαγεῖς λημέρι.

Αἱ δὲ Δυνάμεις πάσαι
τήν νότα των ἀκόμα
δὲν στέλλουν στὸν Δευτέρῃ.

Δὲν βρίσκουν ἓνα τέλος,
ὅμως ὁ Βενιζέλος
χρηστάς ἐλπίδας δίδει.

Καί στὸς Κορφοὺς πηγαίνει,
κι' ἄς δοῦμε τί θὰ γένη
μὲ τοῦτο τὸ ταξίδι.

Ἄπὸ τὸ σπήϊ βγαίνω,
στήν' Ἡπειρο πηγαίνω
μὲ μιὰ λαμπάδα τώρα.

Μεγάλα τὰ δεινὰ τῆς,
κι' ἀπάνω στὰ βουνὰ τῆς
γυρᾶει μαυροφόρα.

Γιατ' εἶσαι λυπημένη
καί μαυροφορεμένη
μὲς στῆς Λαμπρῆς τὰ μύρα;

Μὴν τὰ ρωτᾶς, φωνάζει,
καί πικραναστανάζει
γὰ τέτοια μαύρη μοῖρα.

Γιὰ κῦτταξ, μοῦ λέει,
τί λύκοι πειναλέσι,
κῦτταξ κάθε μπόγια.

Δὲν βγάξω πιά λουλοῦδια
κι' ὅλα μου τὰ τραγοῦδια
ἔγενηκαν μοιρολόγια.

Γιὰ μὲ δὲν εἶναι Πασχαλιὰ,
τώρα δὲν ἔχω Βασιλεῖα
κι' ἐγὼ τὸν Κωνσταντῖνο.

Τώρα στενάξω καὶ πονῶ,
καὶ μὲς σ' τὴν Πασχαλιὰ θρηγνῶ
μ' Ἐπιταφίου θρηγνῶ.

Πέρου κι' ἐγὼ φτερῶθηκα μ' Ἐλευθερίας μηνύματα
κι' ἄσπραις λαμπάδες ἀναφα σὲ προπατόρων μηνύματα,
ὅμως τὸ φῶς τῶν τόσουςαν φαρμακωμένα χνῶτα
καὶ πάλι σίδερα σκλαβιάς μου βάζουν σὰν καὶ πρῶτα.

Ἔπειτ' ἀπὸ τὸν θρίαμβο γιγαντιαίας πάλης
κηδεύω τὴν Ἐλευθερία
βαστώντας κίτρινα κερὰ
Παρασκευῆς μεγάλης.

Γιὰ μένα δὲν σημαίνουνε χαρμόσυνας καμπάναις,
κατάμαυρο τὸ φρέμα, κατάμαυρ' ἢ καρδιά μου,
βλέπω νὰ πέρνουν τὰ βουνὰ χαροκαμμέναις μάναις,
μὲ καὶν φονιάδες ἄνθρωποι καὶ σφάζουν τὰ παιδιὰ μου.

Αἶμα καὶ πάλι πλημμυρεῖ
τὴν δεξασμένη γῆ μου,
καὶ σταυροφόροι στυγεροὶ
γελοῦν γιὰ τὴν σφαγὴ μου.

Γυρεῦθ' ἄλλο μὲ δεινῶν
κι' ὄλοι μου λένε διάβα,
ὅμως σ' τὸν Μπρὲτ τῶν Ἄλθανῶν
δὲν θὰ μὲ σούρου σκλάβα.

ἌΚοκκίνισε τὸ χῶμα μου,
κι' ἂν ὄλοι μὲ κτυπᾶνε,
μὰ μοναχὰ τὸ πτόμα μου
μπροστὰ σ' τὸν Μπρὲτ θὰ πάνε.

Κι' ἂν πιεροκλαίω σήμερα τὴν τύχη μου τὴν δόλια,
μὰ θὰ κτυπήσω τοὺς σφαγεῖς... ἔχω γιὰ τοὺτους βόλια,
κι' ἀκόμη μὲς σ' τὰ σπλάχνα μου φυτρῶνουν παλληκάρια,
ποῦναι Πατριδὸς πρόμαχοι καὶ λαβεντιάς καμάρια.

Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ γανῶ τῶν Ἰάπηθων λημέρι,
καὶ λὲν οἱ κοικοὶ σ' τὰ βουνὰ κι' ἡ πέρδικας σ' τὰ πλάγια
πῶς ἂν ἐλθοῦν κι' Ἄλπινιστὰ καὶ φίλοι Βερσαλιέροι,
τὰ φιλικὰ τῶν πσιανὰ θὰ τὰ γέμισω σκάγια.

Φ. — Τουφεκιῶν καὶ πάλι κρότος τοὺς γενναίους ἐξεγεί-
ρει,
κι' ὁ Μεγάλος Μπέτριαν Χόλδεγκ, ποὺ βεβαίως καὶ ἔφρει,
ἄφησε σ' τὸ Βερολίνο τὴν γυναῖκα του κληνίηρη
καὶ σ' τὴν Κέρκυρ' ἄριθάρει νὰ τὰ πη μὲ τὸν Δευτέρη.

ἌΑναστάσεως ἡμέρα κι' ἀσπαθῶμεν ἀδελφούς,
ποὺ τοὺς καίνε, ποὺ τοὺς σφάζουν, ποὺ τοὺς ἔχουν γιὰ κρε-
μάλια,
μὰ κι' ὁ Πρέσβυς Βακεγχαῖμ πάει τώρα σ' τοὺς Κορφοῦς,
κι' ὅπως λὲν περὶ τῶν νήσων ἔχει σχέδια μεγάλα.

Τὴν Ἄναστασι γιορτάζω
καὶ σ' τὴν Κέρκυρα κυττάζω
μὰ ζωεῖ τρανῶν μεγάλη,
ποῦναι μέγα γεγονός,
καὶ γανῶναι καθενός
καὶ τὸ κλοῦδο μου κεφάλι.

Πόσα θὰ συζητηθοῦν
καὶ βεβαίως θὰ λυθοῦν
ἔσα δύσκολα καὶ μὴ
παραμένουσιν ἐκρεμῆ.

Κατακαϊμένη Κορυτσά, τί πόνος σὲ σπαράζει...
μὰ νέας Ἀναστάσεως αἰγὴ γλυκοχαράζει.

Ἐμπρός... τὸ βλέμμα μας τὸ εἶδη
γοργὸν ἄς περιφέρεται,
ταῖς Μυροφόροις γυναίξῃ
ἄς εἴπωμεν τὸ χαίρετε.

Ψάλλωμεν ἀναστάσιμα,
προβιδιασμούς, παράσημα,
καὶ σήματα τιμῆς
ἄς πάρουν κι' ὅσοι παῖδες
ὑπῆρξαν κουραμιτιδες
τῆς πρώτης τῆς γαυμιμῆς.

Χορτάτοι πατριῶται,
μικρὰν μερβια δότε
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
καὶ σ' ὅσους περιλόπιως
ἐπισκοποῦν τὸ λίπος
πολλῶν Φιλελευθέρων.

Δι' ὄλους πανδαισία, δι' ὄλους ἀμοιβή...
Πάσχα, Λαμπρῆς ἡμέρα, μὰ μὰ μπούμ, εὐὰν εδοῖ.